

Els bisbes parlen de la imposició del pal·li a l'arquebisbe de Tarragona i de Càritas

Dv, 13/12/2019 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) El proper dissabte 21 de desembre, a les 12 h, a la Catedral de Tarragona, tindrà lloc una celebració eucarística en la qual es farà la imposició, solemne i pública, del pal·li a l'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**. La celebració comptarà amb l'assistència del nou nunci apostòlic, l'arquebisbe **Bernardito Auza**, així com dels bisbes de Catalunya. El pal·li és un ornament que porten el Papa i els arquebisbes metropolitans com a signe de comunió amb Roma. A partir del segle XVI la data de recepció i benedicció del pal·li es va fixar, de forma simbòlica, el dia 29 de juny de cada any, solemnitat dels sants apòstols Pere i Pau. L'any 2015 el papa Francesc va disposar que el pal·li beneït s'imposés als arquebisbes a la seva pròpia diòcesi. El pal·li, segons digué el papa Francesc el dia de Sant Pere, «recorda l'ovella que el pastor és cridat a portar sobre les seves espatlles; i és signe que els pastors no han de viure per a si mateixos».

D'altra banda, les deu Càritas Diocesanes amb seu a Catalunya han iniciat la campanya de Nadal amb el lema "Encara que no hi creguis... Tots tenim un àngel, especialment per Nadal", amb la qual reclamen àngels que vetllin per les persones més necessitades, per les més fràgils, per les que es queden enrere, i manifesten que la unió de tots és l'esperança d'aquestes persones. Dins de les accions de Càritas del període nadalenc, els diumenges 15 i 22 de desembre es farà a les parròquies de les diòcesis catalanes la col·lecta per ajudar a l'acció de Càritas.

Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de la imposició del pal·li a l'arquebisbe de Tarragona i de Càritas, així com de la petja del **papa Francesc**, d'una esperança nova, de la font de l'alegria, de la carta apostòlica Admirabile signum, dels signes del Regne, d'ensenyament i llibertat, de l'Evangelí del tercer diumenge d'Advent i de les conclusions de treball de la Delegació de Protecció de Menors de la diòcesi de Solsona.

L'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas, diu que el pal·li "té forma d'una faixa circular per damunt de la qual pengen dues tires rectangulars que es col·loquen sobre el pit i l'espatlla de l'arquebisbe en celebrar l'eucaristia, damunt la casulla" i que "és de llana blanca, amb diverses creus negres, per a simbolitzar les ferides de l'Anyell de Déu". Recorda que "des del segle V, aquesta va ser la marca distintiva de l'episcopat, tot i que a Occident, a partir del segle VIII, el pal·li esdevé el signe quasi exclusiu dels arquebisbes metropolitans", així com que "a partir del segle XVI la data de recepció del pal·li esdevé fixada, de forma simbòlica, el dia 29 de juny de cada any, solemnitat dels sants apòstols Pere i Pau". Té el goig de comunicar-nos que el proper dissabte, dia 21 de desembre, a les 12 del matí, a la Catedral Metropolitana de Santa Tecla de Tarragona, rebrà l'entrega solemne i pública del pal·li que de forma privada el Papa li lliurà a Roma el passat 29 de juny. Diu que "hi participaran especialment els bisbes de la província eclesiàstica Tarraconense, però també la resta dels bisbes de Catalunya" i ens convida a participar-hi, "formant tots el poble sant de Déu que peregrina a Tarragona i a les nostres Esglésies". Finalment, afirma que "el pal·li és signe d'unitat i de comunió amb l'Església de Roma i implica estendre aquests llaços d'unitat i de comunió amb els altres bisbes i amb les Esglésies veïnes, per tal que, en unitat pastoral, puguem treballar conjuntament i viure la llibertat de l'Evangelí, que és una llibertat en l'amor que sap comprendre les diferències, perquè és la llibertat dels fills de Déu i dels germans de Jesús".

L'arquebisbe d'Urgell, **Joan Enric Vives**, diu que "preparant la festa de l'Amor de Déu que ve a nosaltres hem d'aprendre a fer-ho espiritualment", però també "amb compromís de vida, amb dejuni autèntic i solidari, que s'ha de convertir en amor concret i compromès envers tothom". Recorda que "en aquests dies, i especialment en la solemnitat del Nadal, estem cridats a ser generosos amb els qui pateixen" i que "Càritas amb la seva col·lecta ens recorda que el nostre compromís millora el món, i ens demana una ajuda concreta per als germans que passen necessitat". Afirma que Càritas "amb la seva imaginativa campanya de Nadal ens esperona a convertir-nos en "àngels" (enviats) per a les persones que esperen un cop de mà, un estímul d'amor i de confiança" i que "si volem acollir autènticament la salvació de Jesús, que nasqué pobre a Betlem, n'hem de treure les conseqüències, i ajudar els qui ens necessiten". I ens proposa fer-ho a través de Càritas. Diu que "Nadal és també un clam per la justícia i la pau" i que "no podem oblidar les grans causes de violència i desordres arreu del món, especialment a Amèrica Llatina, amb qui tants lligams tenim en el nostre Bisbat". Recorda que el Consell Episcopal Llatinoamericà va dir el passat 23 de novembre que donaven suport "a totes les iniciatives de diàleg per la pau que permetin reconstruir el malmès teixit social" i expressa que "només amb l'amistat cívica i el compromís solidari, especialment, amb els més pobres i exclosos, podem enfrontar aquesta crisi per avançar cap a un futur compartit més esperançador". Finalment, diu que "ajudem i preguem en aquestes festes pels exclosos, per la pau i la justícia arreu del món", que "l'amor de Déu ha d'engendrar l'amor en nosaltres" i que "només així serà autènticament Nadal".

El cardenal **Joan Josep Omella**, recorda que "aviat farà set anys d'ençà de la primera aparició pública del papa Francesc" i ens convida a "reflexionar sobre el que, fins ara, ens ha volgut dir el bisbe de Roma". Diu que "en el seu pontificat, el Sant Pare ha anat marcant una ruta, una nova manera de fer amb un missatge que ha arribat a catòlics i a no catòlics" i que "fa teologia des de la realitat i fa pastoral des de la teologia". Afirma que el papa Francesc "no se sent còmode fent només una «teologia d'escriptori», sinó que també vol fer una «teologia de genolls»

basada en l'experiència i en la pregària" i que "parla amb frases eloqüents, però, sobretot, parla amb els seus gestos i amb les seves accions". Destaca que el Papa "surt al carrer i no ens deixa indiferents amb els seus comentaris, és un bon comunicador, ens sorprèn quan parla, perquè parla sense embuts, amb un llenguatge directe i personal" i que "és un pastor que sovint ens fa tocs d'atenció fraterns perquè reaccionem davant la injustícia humana, davant la indiferència vers els altres i davant la destrucció de les persones i del planeta". Destaca també que el magisteri del Papa "se centra en la misericòrdia evangèlica i en el diàleg, dos elements claus per reconstruir un món que amenaça ruïna i que, si no hi fem res, s'esfondrarà" i que "el Papa mira el futur amb una mirada de fe i d'esperança, font de la qual és l'alegria de l'evangeli". Finalment, aquest temps d'Advent, el cardenal Omella ens anima a "reflexionar sobre el missatge del papa Francesc i a caminar tots junts seguint les seves petjades".

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que "l'esperança que ens permet superar el descoratjament i el pessimisme davant de situacions difícils del món o de l'Església és realment nova" i que "a alguns els semblarà contradictòria o paradoxal", però que, "sincerament, és l'única veritable". Recorda que **Jean-Claude Guillebaud** "va realitzar la seva pròpia recerca personal de la veritat, que deixà plasmada en la seva interessant obra "Com he tornat a ser cristià"", on "amb els ulls i el cor ben oberts, reconeix que la gran qüestió és com sostenir una esperança avui, que doni resposta a la situació problemàtica que vivim". Diu que l'esperança cristiana ve a ser per a Guillebaud "una "reformulació" del messianisme jueu: Déu porta la història, però donant la mà a la persona humana, que és elevada a la "categoria" de corresponsable del seu propi futur". Recorda que "en realitat la tradició jueva ja coneixia aquesta experiència de les mans dels homes que treballen unides a les de Déu", però que "el que ningú no sospitava era que aparegués entre nosaltres algú, les mans del qual fossin realment de Déu i alhora veritablement humanes". Afirmar que un cop reconeguda aquesta realitat, brillen davant els nostres ulls les paraules profètiques de l'Antic Testament amb tota la seva veritat: "Digueu als qui defalleixen: "Sigueu valents, no tingueu por! Aquí teniu el vostre Déu, que ve per fer justícia. Ell mateix us ve a salvar"", que són "una invitació a l'alegria perquè el Senyor ens fa el gran do amb la seva presència i ens beneficia amb la seva obra salvadora". Finalment, diu que "només resta que, tant els desesperats davant les dificultats, com els optimistes segurs de si mateixos i del seu poder, aconseguixin copsar la manera en què aquest do se'ns ofereix i ens retorna una esperança activa i nova".

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, diu que "la lectura del profeta Isaïes d'aquest tercer diumenge d'Advent és un cant d'il·lusió i d'esperança" i que "per a nosaltres la proximitat de la celebració del naixement del Senyor, i la perspectiva de la seva vinguda definitiva, també són font d'alegria". Tot reflexionant sobre el sentit de l'alegria, afirma que podem notar com el salm 105 "és un himne a Déu salvador, una lloança al Senyor de la història que exhorta a l'alegria". Afirmar també que "trobar-se un mateix, acceptar-se com a ésser creat per Déu, comprendre la pròpia vocació i missió en el món i experimentar el seu amor, esdevé l'inici i la font de l'alegria" i que "aquesta alegria profunda i permanent prové de la confiança en Déu, d'acollir-se a Ell, d'abandonar-se a Ell amb tota l'ànima i romandre al seu costat des del silenci interior". Manifesta que "la felicitat, l'alegria plena, comporta també el sacrifici de tot allò que és incompatible amb el Regne" i que "es tracta de trobar l'alegria i conservar-la, vivint el seguiment del Senyor, posant la confiança en Ell, aprenent a descobrir la seva presència en els esdeveniments de cada dia". Finalment, recorda que "Nadal

arriba aviat” i expressa que fa “aquest escrit tot just en tornar d’Assís, d’unencontre europeu de dirigents del Moviment de Cursets de Cristiandat” i que li ha cridat l’atenció “el dinamisme d’aquest moviment d’apostolat seglar en els països de l’Europa de l’Est, amb dirigents joves, esperançats, alegres, que amb tota naturalitat donen testimoni que en el centre de la seva vida hi ha el Senyor, Aquell de qui celebrarem el Naixement” i referma que “també el Senyor és el centre de les nostres vides i esdevé el motiu de la nostra joia”.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, recorda que “el sant Pare Francesc, en una preciosa carta apostòlica Admirabile signum, vol «encoratjar la bella tradició de les nostres famílies que en els dies previs al Nadal preparen el pessebre, com també el costum de posar-lo en els llocs de treball, a les escoles, als hospitals, a les presons, a les places...»” i exclama que el pessebre “no manqui en cap llar de les nostres famílies!”. Diu que és bonic de recordar el primer pessebre, “que fou a indicació de sant Francesc d’Assís a la població de Greccio”, el qual va demanar a un home que l’ajudés a complir un desig: “«Voldria celebrar la memòria del Nen que va néixer a Betlem i vull contemplar d’alguna manera amb els meus ulls el que va sofrir en la seva feblesa de nen, com va ser reclinat en el pessebre i com va ser col·locat en el fenc entre el bou i l’ase»”. I recorda que “la Nit de Nadal hi havia en aquella gruta natural el pessebre amb la palla, el bou i l’ase” i que “allí es va celebrar la Missa, mostrant el vincle entre l’Encarnació del Fill de Déu i l’Eucaristia”. Afirmar que el Papa es pregunta “«Per què el pessebre suscita tanta sorpresa i ens commou?»”, que “la seva resposta parla de la manifestació de la tendresa de Déu i de la meravella del do de la vida, perquè «Aquell que va néixer de Maria és la font i la protecció de cada vida»” i que “també ens mostra com «la preparació del pessebre en les nostres cases ens ajuda a reviuire la història que va succeir a Betlem»”. Finalment, ens convida a fer “el pessebre a les nostres llars” per tal que “no ens puguin dir les generacions que ara comencen a caminar que els vam sostreure un «admirable signe» de la tendresa de l’amor de Déu”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, recorda que “l’evangeli d’aquest tercer diumenge d’Advent ens narra una escena en la que Joan Baptista es mostra perplex davant l’actuació de Jesús” ja que “ell, com a precursor del Messies, havia anunciat la seua vinguda com l’arribada d’un jutge que amb contundència instauraria ràpidament el Regne de Déu”, però “les notícies que li arriben a la presó sobre Jesucrist el desconcerten”. Diu que “els mètodes de Jesús no semblaven tenir l’eficàcia que s’esperava d’un messies que havia de salvar el món” i que “per això, Joan envia els seus deixebles a preguntar-li: “¿Ets tu el qui ha de venir, o n’hem d’esperar un altre?””. Afirmar que “possiblement és aquesta temptació la que molts cristians poden experimentar en alguns moments” i que “en els últims segles i encara avui molts es pregunten si realment l’Evangeli de Jesucrist canvia el nostre món”. Manifesta que “l’Advent és una invitació a mirar de nou a Crist i a posar en Ell la nostra esperança” i que “la seua persona i la seua paraula han sigut una llavor que ha fet brollar moltes vides noves, que ens han ensenyat que el que realment té el poder de transformar-ho tot no són les grans promeses d’aquells que es presenten com a salvadors de la humanitat, sinó la llum de la veritat i de la bondat de Déu”. Afirmar que “durant aquests diumenges que precedeixen a la festa del Nadal la litúrgia de l’Església ens convida a alegrar-nos, perquè “Déu és a prop”” i que “a la proximitat de Déu responem amb la indiferència o l’escepticisme, com els qui estan cansats d’unes promeses que no acaben de complir-se”. Finalment, ens convida a acostar-nos al Senyor i a caminar cap a la seva llum “per a ser també nosaltres llum per als demés”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, escriu sobre “la declaració de la Ministra d’Educació, “la llibertat d’elecció dels pares del tipus de centre no emana de l’article 27 de la Constitució” en el Congrés d’Escoles Catòliques, celebrat a Madrid a mitjans del passat mes de novembre”. Vol recordar a tothom “la responsabilitat dels pares en l’educació dels seus fills”, així com que “l’Església ha defensat sempre i en qualsevol circumstància aquest dret dels pares”. Cita una frase de la Declaració sobre l’Educació Cristiana del Concili Vaticà II “molt il·lustrativa i que resumeix la postura permanent de l’Església sobre aquesta qüestió”. Diu que “és necessari recordar l’article 27.3 de la Constitució Espanyola que diu: “Els poders públics garanteixen el dret que assisteix als pares perquè els seus fills rebin l’educació religiosa i moral que estigui d’acord amb les seves pròpies conviccions””. Manifesta que “cria l’atenció que una ministra del govern ignori o tergiversi el sentit d’aquesta afirmació quan la seva principal obligació és complir i fer complir les lleis de la nació”. Finalment, expressa algunes sorpreses que li produeixen aquest tipus de declaracions, com ara “la constant sospita que els pares no són capaços d’educar als seus fills”, “l’absència d’un veritable pacte educatiu que promogui la qualitat, la participació i la llibertat”, “la permanent recerca de l’enfrontament entre les dues xarxes d’escoles existents en el nostre país” o “la negativa d’acceptar la religió en el currículum escolar...” i diu que “hi ha moltes més sorpreses que no caben en aquest escrit i seria interessant desenvolupar per buscar una veritable trobada en l’educació i en l’ensenyament de les noves generacions”, “però en les quals hi participéssim tots”.

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, diu que “aquest diumenge tercer d’Advent se’ns convida a fixar-nos en Joan Baptista amb els seus dubtes i els dels seus deixebles, i sobretot en Jesús i la seva missió” i que Joan Baptista “creu i dubta alhora” i “des de la presó envia missatgers a Jesús per preguntar-li: «Sou vós el qui ha de venir o n’hem d’esperar un altre?»”. Afirmar que “avui no deixa de tenir actualitat la pregunta de Joan i del seus deixebles” i que contemplant tantes injustícies i els grans mals del nostre món, “podem mirar novament Jesús i preguntar-li: «Sou vós el Salvador? Sou vós el qui pot donar sentit a la meua vida? Sou vós qui em podeu fer feliç, el qui em podeu estimar i salvar amb les meves misèries i pecats, i en qui puc confiar del tot?»”. Afirmar també que “Jesús respon amb realisme i humilitat”. Amb realisme, “perquè comenta el que la gent veu i sent: els cecs hi veuen, els invàlids caminen, els leprosos queden purs, els morts ressusciten, i els desvalguts senten l’anunci d’una Bona Notícia”. I amb humilitat, “amb modèstia i discreció, perquè aquests fets són petits senyals, però sempre apareix el mal, el pecat, la desfeta”. Reconeix que “el mal, el sofriment, el pecat... continuen presents en el cor de les persones i en el món” i que “per això Jesús proclama una benaurança, tan important, que l’hauríem de portar gravada sempre en el cor: «Feliç aquell que no quedarà decebut de mi»”. Finalment, exclama “feliços nosaltres si, malgrat les febleses, les infidelitats, la pobresa..., no estem decebuts de la nostra Església, perquè ens ofereix el Crist”.

El bisbe de Solsona, **Xavier Novell**, informa que ha fet públiques “les conclusions de treball de la Delegació diocesana de Protecció de Menors i Adults Vulnerables sobre els abusos sexuals a infants perpetrats per clergues de la diòcesi”. Recorda els subtítols d’aquesta nota: “durant els anys 50 i 70, dos capellans del nostre bisbat van abusar de vuit menors; els dos abusadors són difunts i tres de les víctimes també”; condemna els fets, demana perdó a totes les víctimes, els ofereix ajuda i es compromet “a treballar per a evitar tot tipus d’abús a la diòcesi”. Vol dirigir la glossa “molt especialment a les persones que heu patit abusos sexuals per part d’algun clergue de la nostra diòcesi” i els demana “perdó de tot cor”.

Anima tots els fidels a “rebutjar i condemnar els abusos sexuals i també els altres tipus d’abusos” i a donar “tot el nostre suport a les víctimes, començant per creure-les i comprendre-les”. Manifesta que “l'Església de Solsona mai més, en cap dels seus espais, pot ser un lloc de terror per a ningú” i que “la nostra Església vol ser un “hospital de campanya” on tothom, especialment els ferits afectivament, pugui trobar un lloc d’acollida i de guarició”, “vol ser una “ciutat de l’alegria” i una “escola de la misericòrdia”. Finalment, invita a tots a una jornada de penitència –dejuni i oració- amb motiu d’aquests fets terribles que acaba de fer públics. La convoca “per al dissabte 28 de desembre, festa dels Sants Innocents” i demana que “duri fins a l’eucaristia de la festa de la Sagrada Família”.

Poden trobar les glosses senceres al [web](#) de la Conferència Episcopal Tarraconense i a la pàgina web de cada diòcesi.